

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Nevěřím v osud, který člověka ovládá, at' udělá cokoliv;
věřím však v osud, který ho ovládne, když nedělá nic.“*

Gilbert Keith Chesterton

Úvodní slovo

V tomto roce 2005 prožíváme rok farnosti. Otázka, kterou si klademe, zní: Jak být farností co nejlépe? (Všimněte si, že neříkám – co nejlepší, neboť to už pro nás mnohé dávno není problém . . .)

A sám za sebe nenacházím jinou odpověď, než že budeme více patřit Bohu srdcem celým a nerozděleným, což se ale pozná nejlíp v tom, co děláme v každodenním všedním životě, dále že se mezi sebou budeme více ctít a poznávat než pomlouvat a opomíjet, že se budeme radovat a děkovat Bohu za to, jak jsme mezi sebou různí, ale všichni máme stejný cíl. A v neposlední

řadě že se pokusíme vzít za svou i starost o běžné fungování toho, bez čeho farností nebudeme, třeba našeho kostela.

Povzbuzením i příkladem nám mohou být ti, kteří doslova z ničeho dokážou vybudovat zárodky nových farností i tam, kde „zdravý“ rozum říká, že to nemůže jít – naposledy například na Lesné.

Přeju vám i sobě, abychom našli dost ochoty i vytrvalosti.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Příprava dětí na 1. sv. přijímání** bude letos zahájena setkáním rodičů přihlášených dětí ve středu 2. března 2005 v 16 hodin odpoledne na faře Lidická 6. Do té doby je možné přihlašovat děti buď v sakristii, či na faře osobně nebo telefonicky. K přípravě budou přijaty děti z naší farnosti, které již absolvovaly minimálně jeden rok vyučování náboženství či tomu odpovídající katecheze.

• **Společné slavení svátosti nemocných** v letošní postní době se uskuteční v tradičním termínu v pátek před Květnou nedělí, tedy 18. března 2005, při večerní mši svaté v 17.30 hodin. Od 17 hodin se bude zpovídat, k přijetí svátosti není nutné se hlásit předem.

• **Tradiční sbírka „Svatopetrský haléř“** se uskuteční v neděli 27. února 2005 při všech bohoslužbách. K poděkování za vaši každoroční štědrost (sbírka patří vždy k nejvyšším za celý rok) přidáváme též již tradiční dopis českých a moravských biskupů:

Drazí bratři a sestry,

příští týden – v neděli 27. února – se uskuteční každoroční sbírka nazvaná „Svatopetrský haléř“. V roce 2004 se při ní v České republice vybralo 11 milionů

korun. Za tuto štědrost vám Svatý otec vyjádřil své upřímné poděkování. K němu se připojujeme i my, vaši biskupové.

Prostředky získané v rámci sbírky jsou určeny k tomu, aby Svatý otec mohl jménem celé církve přispět ke zmírnění následků neštěstí, pomoci obětem válečných konfliktů, živelných katastrof, uprchlíkům a dalším lidem v nouzi.

Vybrané prostředky proto opět poskytneme do zodpovědných a milosrdných rukou papeže. Svůj dar věnujeme s vědomím křehkosti naší vlastní existence a s přáním preventivně poskytnout pomoc těm, kteří ji budou akutně potřebovat – neboť stále platí: „Kdo rychle dává, dvakrát dává!“

Dovolte nám také vyjádřit naši upřímnou vděčnost za veškeré příspěvky během celého roku! Pán Bůh zaplatí!

Vaši čeští a moravští biskupové

Statistika farnosti

v roce 2004

Počet křtů	60
do 1 roku	49
1 – 7 let	4
8 – 14 let	4
nad 14 let	3
Počet biřmování	24
Počet sňatků	37
s platností i pro stát – mezi katolíky ...	25
– katolík s nekatolíkem	1

– katolík s nepokřtěným 8
jen s církevní platností 3

Pohřby 62
do země 23
kremace 39

Výkaz o hospodaření

farnosti v roce 2004

PŘÍJMY

sbírký 1 388 919,00 Kč
církevní úkony a činnosti 9 440,00 Kč
dary fyz. i práv. osob 749 500,00 Kč
úroky z běžného účtu 1 313,32 Kč
Příspěvek JMK 40 000,00 Kč
ostatní 27 447,00 Kč
celkem 2 216 619,32 Kč

VÝDAJE

mzdy 31 920,00 Kč
daň z příjmů zaměstnanců ... 7 980,00 Kč
soc. a zdrav. pojištění 21 147,00 Kč
bohoslužebné potřeby 33 396,50 Kč
režijní výdaje 362 767,40 Kč
opravy památek 1 685 769,80 Kč
opravy ostatní 113 985,60 Kč
odeslané sbírky a přísp. ... 447 936,00 Kč
dary a charita 33 000,00 Kč
daň z nemovitosti 1 450,00 Kč
ostatní 227 724,00 Kč
celkem 2 967 076,70 Kč

Rozdíl příjmů a výdajů .. – 750 457,38 Kč

zůstatek z loňského roku:

– hotovost 74 738,10 Kč
– na účtu 342 406,26 Kč
půjčky 600 000,00 Kč

zůstatek k 31. 12. 2004:

– hotovost 14 978,10 Kč
– na účtu 251 708,88 Kč

Ke dni 31. ledna 2005 byla z dluhů farnosti splacena Biskupství brněnskému částka 150 000,00 Kč. Děkujeme za každý dar, zejména při sbírkách na opravu kostela, a prosíme: zachovejte nám přízeň i nadále (viz dále)!

Co farnost potřebuje?

Tuto otázku čas od času dostávám, milí farníci, jsem za ni vždycky rád – a jsem rád dvojnásob, že v tomto čísle Tomáška mám hned dvě odpovědi.

Tak předně farnost by potřebovala rozšířit počet těch, kdo uklízejí kostel. Poslední dobou vlivem nemocí a ubývání sil se ztenčuje počet těch, kteří pro nás (a hlavně po nás!) každé pondělí pravidelně vysmýčí a vygruntují celý kostel. Prosím tedy: Najde se pár nových dobrovolníků? Nemusí se nikde pravidelně zavazovat, třebaš někdo může jen jednou za dva nebo tři týdny, ale i to bude pomoc! Stačí přijít v pondělí po druhé ranní mši do

sakristie, vše potřebné (včetně laskavého duchovního vedení i tělesného občerstvení nejmenovaného pana Kolka) naleznete na místě.

A druhá, neméně aktuální prosba, je o to náročnější, že se týká peněz. Jak víte, uvažujeme o dalším pokračování oprav kostela, zejména jeho technického zázemí. A protože nejde přímo o opravu památky, ale „jenom“ o záchody, sakristii, místo pro maminky s dětmi, depozitář atd., nelze počítat s žádnou dotací státní ani jinou. Jedinou šancí je získat půjčky, kde to půjde. A zřejmě to nepůjde jinak, než sami mezi sebou. Ptám se tedy: Najdou se farníci, ochotní půjčit farnosti na opravy kostela? Odhad nákladů je asi 1,5 milionu korun. Půjčky by se jistě vrátily, ale popravdě říkám, spíše než do roka a do dne to bude v horizontu několika let. Měly by být pokud možno bezúročné a v takové výši, aby znamenaly účinnou pomoc. A konečně – splácely by se v tom pořadí, v jakém by byly sjednány, od začátku roku 2006.

Kdo byste mohli nabídnou pomoc či radu, prosím, ozvěte se co nejdříve! Na reakci vás všech závisí, zda se do oprav vůbec pustíme.

Váš farář Petr Vrbacký

AUTOGRAMIÁDY

pozvánka

- **Václav Vaško**, autor knih o pronásledování církve za komunismu, pondělí 21. 2. 2005 v 17:30.
- **Jáhen MUDr. Max Kašparů**, pondělí 14. 3. 2005 v 17:30.

Na setkání s Vámi a našimi oblíbenými autory se těší:

*Knihkupectví Cesta,
Rašínova 5,
Brno*

To čiňte

Pozvání na oslavu

Nazýváme ji mnoha jmény – mše svatá, Večeře Páně, Eucharistie, bohoslužba, kostel. Pro někoho je to příležitost ke ztišení, bytí s Bohem či setkání s lidmi, kteří mají podobné životní směřování, společná hostina. Pro jiného snad symbolika a tajemství liturgie, krásná hudba, starodávný chrám.

Apoštolové na této hostině vstoupili do pronajaté místnosti, večeřadla, na stole je čekal upečený beránek a nádoby s vínem, kolem rozestavěná lehátka. A společenství asi třinácti lidí, kteří spolu strávili už tři roky a jedli spolu dennodenně, teď začalo slavit první Eucharistii. Toto je moje tělo. Toto je moje krev. To čiňte na mou památku.

Podobně patrně chápala Večeři Páně i prvotní církev, coby společnou oslavu v kruhu přátel, po domech. Někdo připravil večeři a pozval své známé, kteří jako on uvěřili jednomu člověku, že je Bůh a že přijde znovu k nim. Navzájem se poučovali, vykládali si, žili spolu. A byli všem lidem milí. Přesto by nejspíš nebylo spravedlivé sklouznout k idyličnosti – jak vypovídají i Skutky apoštolů, občas si také patrně první křesťané nerozuměli, hádali se, či se naopak s někým nebavili, možná se i nenáviděli, byli pyšní na své bohatství či společenské postavení. Přesto společně slavili Večeři.

Soufarníci, je po 2000 letech něco jinak? Co pro nás znamená: „Toto činite na mou památku.“ Co je pro nás „toto“?

Chtěli bychom rozhojnit původní, během let možná poněkud zastřenou, myšlenku společenství s Bohem u jednoho stolu. Chceme prožívat mši svatou jako společnou oslavu, hostinu slova i těla a krve, společenství lidí kolem oltáře. A k tomu je dobré se vzájemně vidět, potkat se. Ani v „civilním životě“ přece nikdo neoslavuje sám. Podobně i mše, podle nás, není uzavřené bytí s Bohem. Nejdu se na mši setkat s Bohem sám, nejdu meditovat – to mohu kdykoliv ve svém pokojíku. Jdu slavit spolu s ostatními. Já stojím před Bohem ve společenství, za které mám svůj díl zodpovědnosti. Jak mohu být ostatním prospěšný? Čím je mohu obohatit?

Možná namítnete, že na myšlenku společné oslavy není nic zvláštního. Vždyť to je každá mše. Rozhodně nechceme zavádět nějakou „novou“ mši, chceme jen vytvořit

alternativu. Rádi bychom tuto společnou mši více připravili, aktivně se na ní podíleli – upekli chleba, přinesli víno, nacvičili společně písně, které se nám líbí, přednášeli své prosby; celkově si pak vyhradili více času a opravdu spolu slavili. Po mši bychom se pak mohli setkat a popovídat si u kávy a čaje.

Chtěli bychom Tě pozvat na společné slavení večeře s Bohem, k hledání formy, jak tuto Eucharistii společně slavit. Tato mše bude probíhat vždy druhou sobotu v měsíci, večer v 19 hodin u Tomáška (seznam konkrétních termínů je v tabulce za článkem). Nijak nezáleží na Tvém věku a zkušenostech, rozdílnost slouží k obohacení ostatních. Zván je každý, kdo chce oslavovat Večeři Páně naznačeným způsobem. Tvoje připomínka, návrh či aktivita budou vítány – cílem je přece oslava, která je nám blízká.

Kdy	Kněz slavící mši s námi
12. 3. 2004	Petr Vrbacký
9. 4. 2004	Jaroslav Čupr
14. 5. 2004	
11. 6. 2004	

PS. Nácvik písní začne v 18.30 hodin. Hrnek s sebou.

Marie Palacká, Kateřina Keprtová, Maruška Škarpová, Michal Zouhar, Tomáš V. Dvořák, Eva a Přemek Dohnalovi, Jitka a Zdeněk Kapitánovi, Klára a Pavel Koukalovi, Jana a Dominik Hegerovi.

Kontakt: hegerd@chemi.muni.cz

Max Kašparů pod drobnohledem

Vánoční svátky a chřipka mi umožnily dočíst knihu rozhovorů s Maxem Kašparů (psychologem působícím v pelhřimovském Norbertinu, ochotnickým hercem, lektorem a jáhnem) a abych nečetla jen tak pro sebe, tak vám předkládám malý kus.

Knížku otvírám v části přibližující studentská léta spojená s klíčovými setkáními. Ovšem přiznávám, že dalších několik řádků bude jen „kouknutím“ do pestrého řetězce otázek a odpovědí, které kniha nabízí.

* * *

Na počátku 80. let začal J. M. Kašparů studium zubního lékařství v Praze. Nepohltila Praha venkovského kluka?

Nepohltila, odolal. Šel jsem leninskou cestou vpřed: učil se, učil se, učil se. Jednou týdně jsem ale podnikal poznávací výlety po Praze. Zašel jsem do muzea, divadla nebo kostela. Když jsem přišel poprvé do chrámu Panny Marie před Týnem, zaujal mne tam mladý muž, který klečel u oltáře a modlil se. Upoutal mne víc než celý chrám. Do té doby jsem totiž mladého modlíčího se člověka neviděl. Víím, že jsem se tenkrát posadil do lavice a asi deset minut jsem ho pozoroval a přemýšlel o něm. Už si nepamatuji, co mi tehdy běželo hlavou, ale patrně mne napadlo: Proč asi věří? Jak věří? Čemu nebo komu věří? Nebo se jenom modlí, že chce věřit? Je hloupý, nebo se zbláznil? Copak je možné v jeho

věku klečel v kostele a modlit se? Po chvíli jsem z chrámu odešel, ale tenhle student mě dlouho provázel.

S nástupem na VŠ ale začaly těžkosti: Nesesedl mi už samotný kolejní život, čtyři lidé na pokoji, a problém byl i s přeorientováním na vysokoškolský systém studia.

Zůstal jsi na koleji v podmínkách, které ti komplikovaly studium?

Nezůstal. Ve druhém ročníku se mi naskytla příležitost bydlet v podnájmu ve starém domě v Praze na Pankráci, a bylo mi jenom divné, že v něm bydlí samí staří lidé. „Ale v tomhle domě nejsi jediný mladý,“ řekla mi jednou paní domácí, „vždyť tady na chodbě bydlí ještě jeden student. Je to hodný chlapec a měl bys ho navštívit.“ A tak jsem příští neděli odpoledne obul bačkory a zazvonil u jeho dveří. Otevřel mi mladík, kterého jsem viděl před rokem klečel v Týnském chrámu. Jmenoval se Tomáš Halík.

Bereš to jako šťastnou náhodu?

To nebyla náhoda. To byl dar.

Stýkali jste se spolu?

Často. Vždyť jsme bydleli skoro celá má studia v jednom domě. Když jsme se více poznali, jezdili jsme na výlety, na různé akce nebo jsme spolu slavili silvestra. Ale nejčastěji jsme diskutovali o všem možném, co mě zajímalo. Při rozmluvách jsem spíše jen vyslovoval své názory či dotazy a Tomáš mi dával odpovědi nebo vznášel námitky. Měl ve mně

ovšem tvrdohlavého žáka. Vzpomínám si na jeden náš rozhovor, kdy jsme se nemohli názorově shodnout. Tehdy jsem naši debatu sám ukončil rozzloben, že mi Tomáš nechtěl dát za pravdu. Bylo někdy před půlnocí, vstal jsem a řekl: „Tedš mě kamaráde, naštvál!“ Prásknul jsem dveřmi a odešel přes chodbu do svého bytu. Ulehl jsem a za chvíli usnul. V noci zvoní zvonek u dveří, kouknu na hodinky, byly tři hodiny ráno. Říkám si: Kdo mi to zvoní u dveří v tuhle hodinu? Otevřel jsem, stál tam Tomáš a řekl: „Ty mě taky!“ A odešel.

Byl to T. Halík, kdo měl zásadní vliv na tvou konverzi?

Pokud bych to měl nějak vyčíslit, tak z osmdesáti procent. Patřil mezi tři muže, kteří se podepsali na mém přijetí víry.

A další klíčové setkání?

Přišlo v okamžiku, kdy jsem se potýkal s extrémně těžkými nároky ve škole, s bydlením, se zdravím. Říkal jsem si, že jsem se přecenil. Hledal jsem všechny důvody, proč to vzdát. Rozhodnutí doznělo, vysvětlení pro domov vymyšleno, a tak jsem šel na děkanát a oznámil jim, že studium ukončuji. Zamířil jsem na vlakové nádraží, rozhodnut, že se už do Prahy nevrátím.

Po cestě ovšem začalo silně pršet a déšť mě zahnal do kostela sv. Ignáce. Stál jsem vzadu u dveří a hlavou mi šly nejrůznější myšlenky. Vypadal jsem asi dost zdrceně, protože ke mně přistoupil starý pán v brýlích a řekl: „Co jsi tak smutný? Stalo se ti něco, hochu?“ A já se rozpovídal. Starý

pán se mnou asi hodinu hovořil a byla to řeč, kterou bych dnes nazval jedinečnou intervenční psychoterapií. Po tomto rozhovoru jsem byl ve svém rozhodnutí odejít ze školy zviklán. Tím mužem byl pater František Šilhan, provinciál českých jezuitů, který byl v 50. letech odsouzen k mnohaletému žaláři.

Čím tě Šilhan přesvědčil, abys pokračoval dál ve studiu?

Už si přesně nevzpomínám, co to bylo, o čem jsme hovořili, ale použiji k tomu slova básníka Antonína Sovy, který napsal krásný verš: „Najít pravé slovo v pravý čas / a uzdravit jím k smrti smutnou duši.“ Nebyla to slova karatele, kazatele, učitele či napomínatele. Hovořil jako zkušený psycholog. Musel mě hluboce oslovit, protože jsem se vrátil na fakultu a pokračoval ve studiu. U otce Šilhana jsem si znovu ověřil, že kněží jsou muži, kteří přesahují moje dosavadní zkušenosti. Muži, kteří všechno vydrží, a ještě dokážou pomáhat. A znovu jsem si položil otázku: Kdo je ten, ve kterého věří?

* * *

Pokud vás tato malá část zaujala, není nic jednoduššího než zajít do farní knihovny a počíst si.

čtenářka Monika Zouharová

● Čerpáno z knihy: Max Kašparů, *Do výšky volím pád – Max Kašparů v rozhovoru s Janem Paulasem*, Karmelitánské nakladatelství.

Přečetli jsme za vás

Ježíš nás v srdci volá:
Blahoslavení nedokonalí,
neboť oni objeví radost ze života.
Blahoslavení ztroskotaní,
neboť jejich rozvaliny budou znovu
zbudovány.
Blahoslavení bezejmenní,
neboť oni budou nazváni hráči Božími.
Blahoslavení, kteří už nehrají žádnou roli,
neboť oni ve mně najdou svou novou
identitu.
Blahoslavení, kteří jsou v církvi
bezdomovci,
neboť oni ve mně najdou domov.
Blahoslavení, kteří odmítají svou
zkostratělost,
neboť oni zakusí proměnu.
Blahoslavení vyhnání,
neboť oni budou orat panenskou zemi.
Blahoslavení zranění,
neboť jejich rány budou proměněny
v perly.
Blahoslavení, kdo pro mne opustili
své jistoty,
protože jim patří život.
Ale běda vám,
kdo stavíte zákon nad lásku,
kdo ponižujete druhé,
kdo jim nedovolujete,
aby rozvinuli své schopnosti,
kdo jste syti svým sebeuspokojením,
kdo pronásledujete druhé svou nedůvěrou;
když šlapete po lidské důstojnosti,

když omezujete svobodu jednotlivce
svou nepřízní,
když otravujete vzduch svým strachem,
když poměrujete svobodu
svou úzkoprsostí,
když povyšujete svou malichernost
na Boží zákon,
když děláte z komára velblouda,
když zneužíváte živého SLOVA,
abyste druhým zacpali ústa,
když degradujete hymnus jedinečnosti
na pochod přizpůsobivosti,
když vyprazdňujete poselství života
na pouhou literu zákona;
malověrní, kteří se neodvážíte
nového začátku,
zbabělci, kteří mlčíte tváří v tvář
nespravedlnosti,
přizpůsobivci třesoucí se
před vlastní odpovědností,
zodpovědní, kteří všemu žehnáte
mocí svého úřadu,
a nikoli srdcem dokořán.
Běda vám, pokrytecké „nádoby Boží“,
Neboť ve vás a na vás
spočívá hnilobný puch
rozkladu stojatých vod!
Obílené hroby, jejichž nápis zní:
Všechno k větší cti a slávě mého JÁ!

● Grün A., Robbenová R.: *Ztroskotals? Máš šanci! – Když se člověku hatí životní plány*. Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 2004.

Slovo nemocným

Setník řekl: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven.“

Mt 8,8

Kristus Pán se stal člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a aby nám zajistil všechno, co potřebujeme, abychom byli schopni žít na světě tak, abychom jednou dosáhli života věčného. On věděl, kolik budeme mít na světě problémů a těžkostí a jak pro nás bude obtížné je správně prožít. Věděl, že bychom na to nestačili, kdybychom museli spoléhat jen na naše lidské síly, a proto ustanovil svátosti, ve kterých nám dává všechno, co potřebujeme v jednotlivých životních situacích. Svátosti nás provázejí v našem životě a vždy nám dávají to, co právě potřebujeme.

V Eucharistii se Ježíšova oběť na kříži zpřítomňuje a On přichází do naší duše. On nám v té chvíli dává všechno, co je pro nás nutné a vhodné. Když spolupracujeme s jeho milostmi, jsme schopní správně svůj život prožívat. I v našem životě mohou být někdy velké těžkosti a bolesti, a když je prožíváme s Kristem, dáváme jim hodnotu, která je trvalá a která prospívá nejen nám, ale i ostatním lidem. Je proto pro každého z nás vhodné, aby přijímal Eucharistii ve mši svaté co nejčastěji a aby se snažil ji přijímat i v době nemoci. Někdy se může stát, že ze zdravotních důvodů nemůže člověk na mši svatou přijít. V tom případě

je možné se na setkání s Kristem duchovně připravit a toužit ho přijmout. I když je to nemožné fyzicky, má takové setkání s Kristem pro duši člověka velký význam, protože se s ním duchovně skutečně setkává a toto setkání mu dává potřebnou pomoc. Ježíš ve své dobrotě neodmítne dát svoji pomoc, když je člověk v současné době neschopný fyzicky přijít na místo, kde se mše svatá koná. On má ve své všemohoucnosti dost schopností a možností dát člověkovu všechno, co potřebuje. Když si uvědomíme Kristovu lásku k nám a všechno, co pro nás vytrpěl při smrti na kříži, vede nás to k tomu, abychom i my byli ochotni přijímat těžkosti našeho života, kterým se nemůžeme vyhnout, a snašeli je vyrovnaně spolu s ním. Když budeme mít dobrou vůli, jistě se nám bude dařit prožívat jednotlivé události s ním tak, že i naše bolesti budou prospívat nejen nám, ale i dalším lidem. Sami bychom často nestačili na to, co nás v životě potká, ale s Boží pomocí se nám podaří prožívat život tak, že to bude dobrá příprava na život věčný.

o. Josef Šik

VERONIKA

dětem o tajemství Velikonoc

Ahoj kluci a holky! Jmenuji se Neftalín a je mi právě tolik roků jako vám. Žiju sice skoro o dvě tisícovky let dříve než vy, ale přesto bych vám rád vyprávěl jeden svůj velký zážitek. Začneme pěkně od začátku.

Bydlím se svými rodiči a sestrou Veronikou v Jeruzalémě; jistě jste o něm někdy slyšeli. No a jednou, zrovna jsme s naší partou kluků hráli na ulici skvělou hru s kamínky, jsme zaslechli jásot a nadšené výkřiky: „Hosana! Požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský!“ Běželi jsme do vedlejší ulice, abychom zjistili, co se děje. Lidé tam mávali palmovými ratolestmi na nějakého člověka na oslátku, někteří mu dokonce prostírali na cestu své pláště. Zahlédl jsem v davu svou sestru Veroniku. „Kdo je to?“ zeptal sem se jí, když jsem k ní doběhl. Kluci zatím poskakovali a jásalí s davem. „Ježíš. Ten, který činí zázraky a křísí mrtvé k životu.“ Veroničin obličej zářil. Mezitím přišli také moji rodiče a všichni jsme se s nadšením dívali na Ježíše. Bezpochyby nám přináší vytoužené lepší časy. S ním už se teď nemusíme ničeho bát. Bude novým izraelským králem, přesně tak jak volá radostný a plesající dav. Ježíš vůbec nevypadal jako nadutí a pyšní lidé, kteří mají ve svých rukou sebemenší moc a kterých jsme se obávali. Bude jistě dobrým králem. Jeho učedníci byli podobní nám ostatním. Někteří se usmívali, jiní nás kluky odháněli, ať se nepleteme, kam nemáme. Ježíš projel zástupem, my jsme se vrátili domů, ale v srdci jsme si nesli hřejivý pocit ze setkání s ním. Řadu dní bylo o čem mluvit. A pak jako blesk z čistého nebe přišla zpráva, že tentýž Ježíš, kterého lidé oslavovali, má být ukřižován jako nějaký zločinec. Přiběhla k nám s tou zprávou sousedka, co ví vždycky o všem první: „Půjdete také na tu podívanou? Kdo by si to nechal ujít! Vyklubal se z něj

pěkný ptáček. Napřed kdekoho uzdravuje, aby si získal popularitu, a pak chce být izraelským králem a nestydí se vyhlašovat, že je syn Boží. Dostane, co si zaslouží, vidíte, sousedi!“ Ani nevím, jak rodiče sousedku odbyli, jen vím, že se mi ze všeho zamotala hlava a Veronika v koutku tiše plakala.

Nastalé jitro vypadalo jako každé jiné, ale nebylo. Nadešel den, kdy smrt čekala na člověka, jenž přinášel dobro a lásku. Naši asi věřili, že je nevinný, ale stejně tak věděli o své bezmocnosti. Nemohli mu pomoci. Jakýkoliv protest byl nebezpečný. Sami by mohli zaplatit životem. V té době bylo jistě v Jeruzalémě víc lidí, kteří by rádi zabránili připravované popravě, ale měli oprávněný strach. Naši se alespoň odmítli zúčastnit té hrozně podívané a také mně i sestře Veronice zakázali odejít z domu. Jenže Veronika neposlechla. Vyběhla z domu jako splašená a já toho využil a běžel za ní. Co kdybych přece jen mohl být užitečný? Naši mají pravdu; mocné tohoto světa nezastaví pár obyčejných lidí, ale někdy může malý kluk udělat to, co dospělý nemůže. Za chvíli jsem se proplétal davem různorodých lidí a hledal Veroniku. Tentokrát nikdo nejásal, nikdo neprovolával slávu, nikdo neprostíral na zem plášť, přestože davem šel tentýž Ježíš. Ani on nevypadal stejně. Zbídačený, s trnovou korunou na hlavě, pod níž mu perlily kapky potu smíšené s krví. Muž bolesti. Kde je jeho síla, se kterou křísil mrtvé? Dřevěný kříž na zádech ho tížil natolik, že pod ním upadl. Vojáci mu s hrubostí a výsměchem pomáhali vstát. Nebyla v tom ani špetka soucitu, jen chtěli, aby dav

nepřišel o své divadlo na konci cesty – na Golgotě. Kolik z těch lidí kolem v duchu bezmocně zatínalo pěsti, kolik z nich Ježíši přálo potupnou smrt na kříži? Nevím. Ti první mlčeli. Ti druzí volali: „Na kříž s ním. Zaslouhuje smrt!“ Nechápal jsem, proč si to myslí. Navíc jsem mezi nimi zahlédl muže, který před pár dny držel v ruce snad největší palmovou ratolest. Cítil jsem úzkost z těchto lidí, ale přesto jsem se protlačoval davem, Veronika stále nikde. Nedaleko mě stála bledá žena, která na procházejícího Ježíše pohlédla s nesmírnou bolestí. Jejich oči se setkaly, pochopil jsem, že jsou si blízcí. Mlčela, její oči mluvily za ni. Vojáci pobízeli Ježíše ke spěchu. „Hanba jí! Pěkného syna vychovala, jen co je pravda. Zločince a podvodníka!“ zaslechl jsem výkřiky nápadně oblečené ženy. Jiné ženy však stály v hloučku i se svými dětmi. Plakaly. Jedna z nich si okázale roztrhla tuniku a dívala se, zda si toho Ježíš všiml. Vtom jsem zahlédl Veroniku. Slzy v jejích očích byly jiné. Bylo vidět, že svádí těžký vnitřní boj. Vyděsil jsem se. Co má v úmyslu udělat? Zapomněl jsem v té chvíli na vše, čím mi jako starší sestra byla protivná – na veškeré poučování, kárání i „dobré rady“ – najednou bych to docela rád snášel, jen aby se jí nic nestalo. Veronika totiž náhle vykročila k blížícímu se Ježíši a jakoby nevnímala vojáky kolem ani celkovou nepřátelskou atmosféru, podala Ježíši plachetku na otření bolestné tváře. Ježíš ji s vděčností přijal, otřel si tvář od krve a prachu, v jeho ztrápených očích zazářilo světlo: Lidé i vojáci byli natolik ohromeni Veroničným počínáním, že nikdo nic neudělal, ba ani nikdo nehlesl. Ježíš

vrátil Veronice roušku a ona na jeho pohled do konce života nezapomněla. Později nám prozradila, že od té chvíle s naprostou jistotou věděla, že je skutečně Boží Syn. Průvod s Ježíšem pokračoval dál a já se konečně dostal k Veronice. Zatahal jsem ji za rukáv, aby si mě vůbec všimla. Podívala se na mě nepřítomným pohledem. „Chceš jít za nimi až na Golgotu?“ zeptal jsem se. Zavrtěla hlavou: „Nechci, Nefi. Víc udělat nemůžeme. Vše řídí Bůh, vše se děje podle Jeho vůle. Nechci být u Ježíšova umírání, nechci vidět bolest jeho matky. Na to nemám sílu. Půjdeme domů.“ Vydali jsme se napříč davem lidí. Doma Veronika k úžasu nás všech objevila na roušce otisk Ježíšovy tváře. „Věřím, že nic z toho co se stalo nebylo zbytečné. Bůh pro nás má zajisté daleko větší překvapení,“ mínila Veronika. Nemýlila se. Po třech dnech se začalo proslýchat, že Ježíš žije. Prý vstal z mrtvých a také nám přináší naději na zmrtvýchvstání a radostný život v Boží lásce. Někteří lidé to považují za naprostý nesmysl a výmysl blouznivců. Jeho učedníci ho však prý viděli a mluvili s ním. Já sám si nejsem jistý, zda jim věřit. Ale Veronika nezapochybovala ani na okamžik. Tvrdí, že Ježíš je stále s námi, i když ho nevidíme. Nakonec – to by bylo moc dobře, byl laskavý a dobrý. Nebo je stále? Myslím, že vy o tom už také ledacos víte. Tak se mějte hezky a někdy zas na shledanou.

Jarka Cýrusová

Pro bystré hlavy

Pokuste se uhodnout, který stín patří klukovi.

